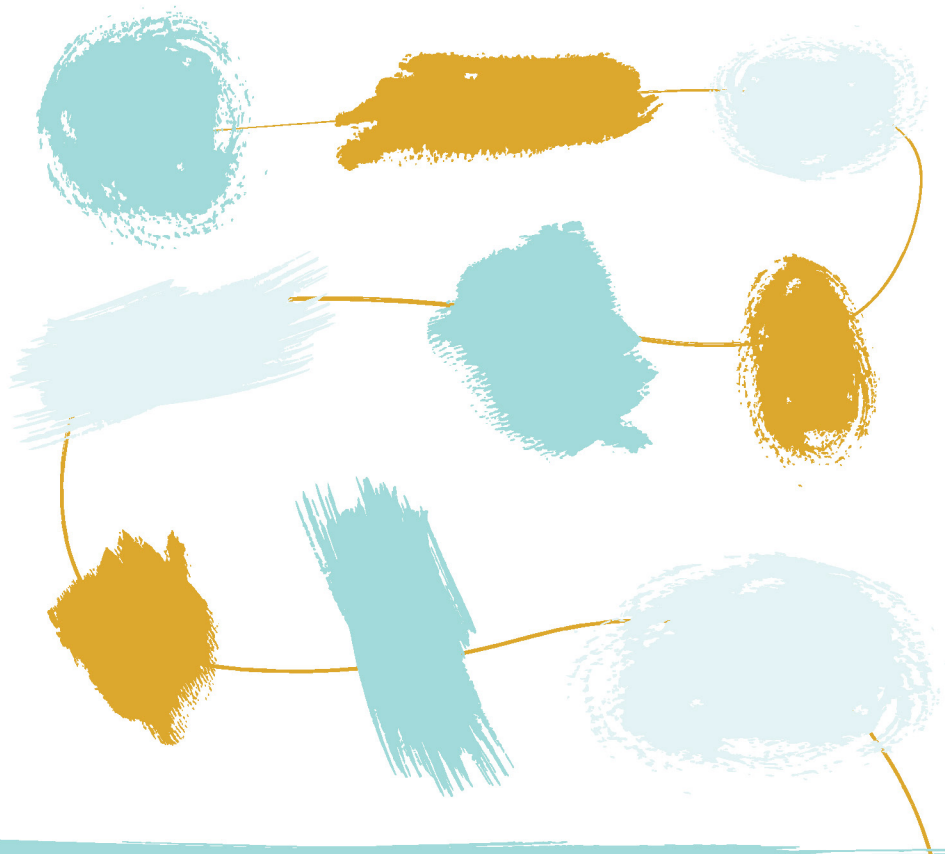
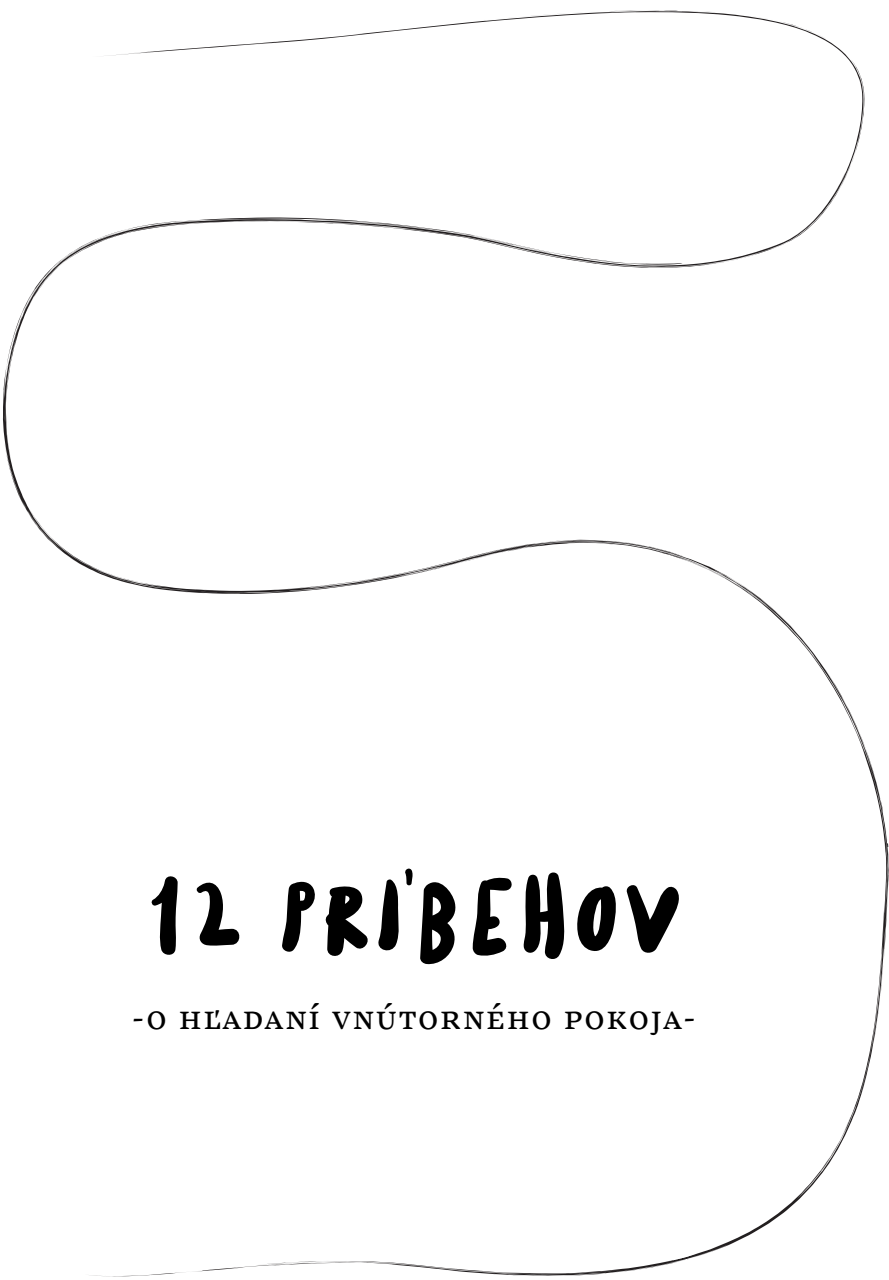

12 PRÍBEHOV

-O HLADANÍ VNÚTORNÉHO POKOJA-

12 PRÍBEHOV

-O HĽADANÍ VNÚTORNÉHO POKOJA-

V rukách držíte knihu, ktorá nie je vymyslená. Je plná životných príbehov ľudí, ktorí chodia po tejto zemi, sú teda skutoční. Je to kniha, ktorá od začiatku do konca hovorí o tom, že život a realita bytia vedia byť drsné, inokedy nudné a prázdne alebo rozbité. Každý z nás to pozná. Táto kniha je výnimočná práve tým, že hovorí o tom, ako je možné nájsť pokoj, po ktorom všetci tak túžime. Existuje niečo, čo ťažké okolnosti našich životov mení na túžbu rásť, kráčať, tešiť sa, milovať a byť milovaný. Každý jeden človek na týchto stránkach píše o tom, že existuje niekto, kto vie milovať tak, ako nikto iný, že existuje niekto, komu nie ste ukradnutí. Niekto, kto pozná vašu bolesť, strach, samotu, prázdno, no je ochotný s vami kráčať životom. Je tu niekto, kto vie priniesť Pokoj.

PRÍBEHY:

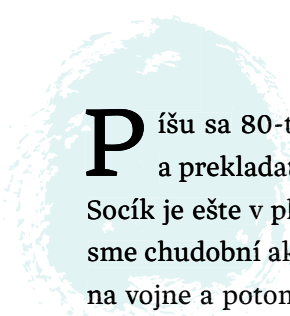
1. ZO SMRTI DO ŽIVOTA / 7
2. SLOBODNÁ ZO DŇA NA DEŇ / 17
3. OD HISTORICKEJ TEÓRIE K ŽIVÉMU BOHU / 25
4. ALKOHOL - MÔJ BOH / 35
5. ŽIVOT NIE JE POHODIČKA, NO PREDSA SA TO DÁ / 43
6. SPOZNAL SOM NOVÉHO OTCA / 49
7. OSOBNÝ BOH / 55
8. HLAVU TI TAM NEODTRHNÚ / 61
9. BUDHIZMUS MI NESTAČIL / 67
10. NIE KAŽDÁ LIEČIVÁ ENERGIA JE OD BOHA / 73
11. ZNOVUNÁJDENÁ / 85
12. PRIATELSTVO S DOKONALÝM BOHOM / 93

(01)

ZO SMRTI DO ŽIVOTA

MARY

Píšu sa 80-te roky. Som prvé dieťa študenta medicíny a prekladateľky - umelkyne; po mne prídu ďalší štyria. Socík je ešte v plnom prúde, takže ako rodina intelektuálov sme chudobní ako kostolné myši. Tatko sa ide uštváť v škole, na vojne a potom v nemocnici. Ako malá sa teším, kedy konečne príde, chcem sa hrať, ale nikdy nie je čas. Keď príde domov, často prichádzajú samé nervy, bitky, výsmech a krik. Bojíme sa, čo zase bude. Mamka je láskavá, venuje sa nám ako malým naozaj naplno. Tatko sa morí v práci - zachraňuje životy druhých, ale na doma už sily, lásky a trpezlivosti veľa nezostáva. Atmosféra doma aj moje srdce sú stále viac plné ťažoby, smútku, hanby, strachu a odmietania. Už na základke premýšľam, ako utiecť z domu, snažím sa tam byť čo najmenej. Každú nedeľu sme ale v kostole – to sa musí. Naši nás posielajú na cirkevné stretká, myslia to s tým kresťanstvom vážne... Lenže mne to všetko príde také... nútené... také pokrytecké... také prázdne. *Toto rob a toto nie. Keď spraviš toto, pôjdeš do nebička,...keď nie,...* veď viete. *Hlavne poslúchaj, inak bude bitka...* Moja detská úprimná viera dostáva rany... Boh je pre mňa ako desivý chorý psychopat. S revolúciou prichádzajú cirkevné školy. Tak ma premiestňujú každý rok do inej – snáď vždy lepšej, s najlepším úmyslom dostať top vzdelanie. Prvé roky nemám takmer žiadnych kamarátov. Ako aj, keď stále mením miesta a cestujem na druhý koniec mesta? Omše a hodiny náboženstva, duchovné obnovy, veľké morálne slová, agresia doma, vrieskajúci a bezmocní učitelia, alkoholici... (sem-tam svetlé výnimky, na ktoré nikdy nezabudnem, ale i tí časom

opúšťajú učiteľovanie). Pretváрка. Jedno sa hovorí, druhé žije. A ja sa už ako 10-ročná pýtam, aký má toto zmysel, čo je pravda, čo je skutočné? Načo som na tomto svete...

Má ma niekto vôbec rád? Rebelujem, sťahujem sa do seba, stále viac snívam o tom, ako zomrieť. Odmietanie, výsmech, neopätované lásky, násilie, stres a k tomu stále viac chorá... V 15-tich už vážne rozmýšľam, že sa zabijem. Pijeme, fajčíme, chodíme si užiť na diskotéky..., ale mne to celé nedáva zmysel. Vravím babám, že „veď aj tak o pár hodín vytriezvieme a čo potom? Svet je rovnako prázdny, život rovnako nezmyselný.“ Umenie je jediné, čo ma prijíma a rozumie mi. Píšem poéziu, tvorím hudbu, čítam, modelujem, fotím, vzdelávam sa, lebo učiť sa je ľahšie ako dýchať, aspoň hlavu mám dobrú. Mám samé jednotky, ale i pokarhanie za správanie. Mám na háku všetkých pokrytcov, ich plytký svet plný lží a pretvárek. Rozmýšľam a unikám do svojho sveta filozofií a snov. Občas spácham nejaké bezhlavé dobrodružstvo, aby som na chvíľu otupila pocit prázdnoty. Som tvrdohlavá a idem proti múru, snažím sa bojovať za druhých, ale aj tí mi zbabelo podrazia nohy. Občas zažijem niečo pekné, zaujímavé. Ale hlboká samota, existenčný smútok, vlastná bolesť aj bolesť problémov sveta na mňa viac a viac doliehajú. Absencia zmyslu a stále väčšia strata nádeje ma ťahá hlbšie dolu. Modlím sa za smrť. Prosím Boha, aby ma zabil, keď už

MA'
MA NIEKTO
VÔBEC RÁD? REBELUJEM.